

ADEM ZAPLLUZHA

NËPËR PLASARITJET E MUREVE

Redaktor:
Neziri Prokshi

Recensent:
Mazllum Baraliu

Lektor:
Veli Veliu

NËPËR PLASARITJET E MUREVE

ADEM ZAPLLUZH

NËPËR PLASARITJET E MUREVE

“TREND”
2015

FJALA E REDAKTORIT

(Adem Zaplluzha: “Nëpër plasaritjet e mureve”, poezi Shogata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014)

Kur e merë në dorë librin me qëllim që ta shqyrtosh, të duket se para vetes ke një pyll të rrëpinjtë që nuk kapërcehet lehtë për të arritur në një pikë ku t’i dëshiron, veçmas kur ke të bësh me një vepër multidimensional, jo vetëm për nga dendësia e përmasave shpirtërore, të vlerave, por edhe për nga shumësia e çështjeve ideo – estetike që trajtohen në një mal temash e kohësh të cilat brumosen në një tersi sa të gjerë të cilat nga vargu në varg, nga strofa në strofë, e pse jo edhe nga libri në libër, që flasin në një hapësirë e kohë e që fillon e lëviz në vetëdije e ndër dije duke bredhur valëve të jetës ku amplituda e dhembjes dhe e harlisjes është e mbetet evidente.

Me të lexuar këtë libër, por jo vetëm këtë, por edhe shumë vargje të poetit Adem Zaplluzha, do të përpushem ta shqyrtoj në mënyrën time, e që mban një titull të thjeshtë në dukje të parë, por i thellë e poetik kur t’i dalësh veprës në fund.

Kur e hapësh këtë libër të ngjallet një ndjenjë plot e përplot udhë me qindra drejtime të cilat shkojnë, siç thotë poeti “deri në pafundësi, por ti mos u ndal se

një ditë do të mbërrish në cakun tënd dhe hapi ynë do të prek “Në shpirtin e mëllagës së bardhë”, por edhe një mur i tejdukshëm i vizionit poetic. Atë mur mund ta kapërcej vetëm i guximshmi edhe për sytë e skeptikut edhe për unin e zemrën e ati që i mungon guximi. Tek **vëllimi** që kemi në dorë **“Nëpër plasaritjet e mureve”** zemërimi i poetit në përditshmërinë tonë herë, herë fillon e zbutet, por karshi kësaj lind një dhembje për shumë gjera të pambrojtura e të harlisura. Ai kënd ku ndodhen, po ndodhin e do ndodhin edhe më gjera jot ë rëndomta përditë i troket në xhamin e dritares një shi imcak. Ky shi nëpër platformën e kujtesës ngjiten gjallesa parahistorike dhe kacavirren nga lagështia e mureve. Dhe i hap duar, lutet në gjuhën më njerëzore që një natë si kjo mos ndodhtë edhe njëherë se **“Zogjtë janë duke vdekur në fluturim/ krahët e vetëtimave/ po thyhen si stapet nëpër kallamishte”** Kjo ndodh për arsye se duart poeti i ka të mbuluara me gjethe brenda ujit që ka lëshuar nata me vesë / **nën ëndrrat e fshehura të rrapeve/** dhe pa i mekur zogjtë shkunden stinët.

Kur na jep vizionin për këto stinë e për këto vise ku poeti identifikohet me të, futet thellë në ato stinë dhe shpërthen me një biografi ku **“Njerëzit ecin nëpër zhgjëndrra të thinjura/** Shkelin mbi metaforat e etjes” dhe gjithçka tani nuk ngjet analeve të thjeshta të cilat e kanë për detyrë të hedhin dritë mbi disa etapa të jetës së stinëve e

pse jo edhe të poetit, por me dashje bën një kërcim të madh kohor në një epokë të rragimeve kohore, të gjurmëve pa dëshmitarë, andaj lind përcaktimi për diç të rëndësishme në jetë / **Asnjë korb i zinate/ Mbrëmë nuk piu ujë te çezmat e mallkimeve/**. E kjo është e qartë pasi këtu na paraqitën fytyra mitike të kohës që te poeti zgjojnë asociacione të gjalla, njësoi si te nxënësi i Platonit. Asociacioni poetin nuk e gënjen vetëm mashtrim i përkohshëm që mund të bëhet realitet ose është realitet porse nuk shihen disa gjëra pa u vënë në spikamë. Asociacioni i poetit ndërlidh dhe gërsheton sjelljet jo të ndërsjella të personazheve lirike të heroit pozitiv apo negative. Pas një rropatjeje të këtillë të poetit gjurmohet bukuria që frymon kudo e kurdo. Në ciklin e dytë që poeti Adem Zaplluzha një titull bajagi tërheqës e poetik **“Nëpër plasaritjet e mureve”** ku janë përfshirë njëzet e dy poezi hapet me poezinë **“Të denjë për një gllënjë fjalë”** e mbyllet me vargjet e poezisë **“Nën lëkurën e erës së brishtë”**, poeti duke meditaruar e duke u thelluar katakombeve të jetës, inkuadron me kujdes ritet e kohës pagane si perëndi të një kohe që megjithatë la mbresa duke u manifestuar brez pas brezi pështyma e mbetur në fyt si gllënjka të fjalës dhe dosido i ndjen **“mëkatet”** si një barrë që nuk mund të kapërdihet.

**Në kohërat e gjyshërve të mi
Zotat ishin të dukshëm
Mund të prekeshin
Sa herë që donin
Ua lyenin buzët me ngjyrën
E portokalltë të dielli**

Se gjyshërit ishin perëndi në vete dhe që s'kishte njeri mes tyre, se nuk mund të mashtroheshin lehtë me një të qeshur mbase edhe djallëzore se ishin janë e do mbesin burra të fjalës. Se plagët i jep jeta dhe sërish vet jeta i shëron, është thënë qëmoti. E poeti me të drejtë konstaton më elemente të qëlluara metaforike se kush e shëron këtë plagë. Dihet aty ka edhe njerëz të dinjitetshëm që mbeten e do të mbesin gjithë kohëve për ta jetuar jetën. Bota poetike e Zaplluzhës di ta rrëmbejë, të na pushtojë me sy të hapur ditë e natë. Kjo botë ka edhe pjesën lartë edhe pjesën poshtë. Në pjesën lartë është e paqena, Sizifi

Kënga dhe syri i kohës së lashtë, ndërsa poshtë është metamorfoza nëntokësore që e ngufatë gjithçka që është e synon të jete e denjë, gjithçka që synon të behet fund i zi, zemër në kulvi. Shirit i filmit për atë që kemi parë është pikëllimi, por edhe hareja, kënga vaji. Por këto botë kanë edhe një, ajo është bota e Yllësisë ku poeti njeriun e kohës së

sotme e sheh në një ecje prapa që gjelbëron në hapësirë . E ai që shkëlqen nuk është diell por mendim.

Një jastëk në fund të dhomës, është titulli ë ciklit të tretë që poeti e hap me poezinë **“Më pëlqejnë këto pamje groteske”**, poeti zgjohet përditë i shoqëruar me shishet e zbrazëta të cilat vallëzojnë në tavolinat gjysmë të dehura, sepse edhe koha është e dehur, edhe fryma është e dehur edhe gjithçka që e rrethon duke e dehur në momentet e jo përcaktimit real të njerëzve që vallëzojnë.

Në përfundim mund të konstatojmë se Adem Zaplluzha me këtë vëllim poetik e vërteton edhe njëherë shumë më forte dellin poetik prej një poeti mjaftë më përvojë jetësore, por në veçanti krijuese që personifikon brezin e poetëve që kanë kapërcyer me sukses kohën hulumtimeve moderne dhe hapërojnë nga një postmodern me dimensione kreative e gjithëpërfshirëse. Këtë e vërteton dendësia e figurave artistike që vërtetë është një orkestrim i bujshëm e i begatshëm. Me një gjuhë poetike të pasur e të kulluar, të plotë që rrjedh si krojet e bjeshkëve më freski e maje qiellore. Veçori tjetër që këtë poet e bën të veçantë është vargu që nuk del me zor por buron si krojet e pastra të Dardanisë, buron natyrshëm, pa droje. Ka një stil të veçantë e të pastër e me një kompozim harmonik. Ky vëllim me të gjitha komponentet karakteristike, me një numër të madh porosish konstruktive edhe

gjësë më të imët i ka dhënë kuptim të madh duke e bërë temë të përditshmërisë jetësore.

Edhe pse, si çdo vepër edhe ky vëllim poetik mund të plotësohej edhe më, lexuesi nga kjo vepër del si të kishte dal nga filmi që nuk harrohet lehtë sepse ai film s'është si çdo film, aty gjen përshkrime të thella që janë një kompleks filmash mbresëlënëse ku çdo lexues mund të këtë aktruar edhe vetë në kohë e hapësirë.

Drenas, 21 korrik 2014

Nezir Prokshi-Poet

*Ai njeri mi kishte sytë e kaltër
Cikli i parë*

DERI TE FUNDI YT I PAFUND

Poqë se të bie udha o kalimtar i rastit
Të kalosh nëpër portat e shpirtit tënd
Mos hezito të pish ujë
Nga kujtesa
Në të kundërtën
Mund të fundosesh në harresë
Dhe udhëtimi yt do të jetë i gjatë
Ose shumë i shkurtër deri në ferr

Në çastin kur bisedon me vetveten
Ti mund të arrish të pamundurën
Ecja e jote s'duhet t'i përngjan breshkës
Por fluturimeve të zogjve të egër
Secilin hapë që e hedh
Ka një qëllim në horizontin e paanë

Ka edhe raste të tilla në jetë
Kur pa dashje përzihesh
Me bredhjet e meteorëve
Dhe shndërrohesh në frymëmarrjen e tokës
E cila kurrë nuk të lë pa shpresë

Ti mos u frikëso asnjëherë
Përtej hapit tënd të vogël në hapësirë
Janë disa rrugë me qindra drejtime
Të cilat shkojnë deri në pafundësi

Ti mos u ndal askurrë
Po që se mbërrin cakun tënd
Mund të shndërrohesh
Në shpirtin e mëllagës së bardhë

Mos u ndal asnjëherë të lutem
Miku im
Vazhdo më tutje edhe dy hapa
Përtej ecjes tënde mbijnë disa lule shege

Malli për ekzistencën e atdheut
Nuk përfundon asnjëherë
Ti vetëm vazhdo ecjen
Deri te fundi yt i pafund

Nëse mbërrin të takohesh me vetveten
Kërko nga uni i qenies tënde
Atë degë të njomë të ullirit
Që e ka mbjellë dikur stërgjyshi yt
Nëpër udhët e stërmunduara të jetës

KUR DËSHTON DITA

Nëse me unin tënd bashkëjeton
Ajo bishë e egër
Ti kafshoje ëndrrën e fshehur
Që të mos rritet si bari i keq
Kafshoje makthin
Jeta është e gjatë
Pafundësisht e gjatë deri te e pëртеjmja

Nuk duhet të ngurosh
Ëndrrat janë të mira
Por edhe të liga
Kur shfaqen me veladonë
Te një ngjyrë asnjënëse

Pas çdo fjale të urtë
Flenë kashelashat
Ninullat e erës i ndërrojnë ngjyrat
Orë e çast ndryshojnë imazhet
E kalorësve të ylbereve të verdha

Në bëjmë sehir me etjet tona
Nga shuplakat e erës pimë
Nga një gllënjë vese
Kur dështon dita
Dalim në shesh sëmundjet ngjitëse

NJË PËLLUMB I EGËR

Nëse nuk i ke punët mirë
Me vetveten tënde të humbur
Unë nuk jam në gjendje të të kuptoj
Se si mund të bisedosh me zogjtë
Kur në ikje u përngjajnë lejlekëve

Një ditë dukesh se ecën si zvarranik
Kurse ditën tjetër
Ecja e jote i përngjan
Zogjve parahistorik
Aq janë të ngathët hapat e tua
Sa që ndjen se si zhytesh në vetvete

Edhe nëse do
Ti nuk mund të iksh askund
Sepse askundësia as që ekziston
Në gjeografin e erës
Një pëllumb i egër
Një kohë të gjatë po dënes mbi çati

Erdhën dhe shkuan shtegtarët
Ne u shndërruam në pritje
Asnjë lumë i çmendur
Nuk u derdhet më
Nëpër rrugët e ngushta të kujtesës
Prishtinë, 6 maj 2014

NGA DEGËT E MUSHMOLLVE

Tani më kali im i bardhë
Ka mbetur pa emër
Dizgjinët i harroi pas vetullave
Të bjeshkëve të hirta

Kush mund të eci zbathur
Nëpër këto rrugë qorre
Ku asnjëherë
Te kajsishte e shkundura
Nuk ndalen të lehurat

Ishte bërë vonë
Tepër vonë
Për ardhjen e shirave
Gjatë tërë kohës përroi ulërinte
Ulërinte
Edhe era tej maleve të thinjura

Ky mall i gjetheve i cili sonte
Po shkundet
Nga degët e mushmollave
Paska rënë
Në një letargji të paskajshme

Mëngjesi më nuk kthehet
Me qeshjen e tij të zakonshëm
Një hije e zezë
Pushon mbi alegorinë e trishtimit
Asnjë korb nate
Nuk krakëllinte në pasqyrën e hapësirës

NJË SHI IMCAK TROKET

Nëpër platformën e kujtesës
Zvarriten disa gjallesa parahistorike
Zvarriten si shpirtrat e zbrazët
Që zbresin nga lagështit e mureve

Një shi imcak troket
Çmendurisht troket në xhamat e mjegullave
Nën rrotat e drunjta të sterrës
Plepat luhaten si kuajt e përgjumur

Një natë si kjo mos ndodhtë edhe njëherë
Zogjtë janë duke vdekur në fluturim
Krahët e vetëtimave
Po thyhen si stapet nëpër kallamishte

Fryma e fortë po frynë nga malet
Shkunden njomësit e degëve
Nën ëndrrat e fshehura të rrapeve
Pa i mëkuar zogjtë shkunden stinët

Njerëzit ecin nëpër zhgjëndrra të thinjura
Shkelin mbi metaforat e etjes
Asnjë korb i zi nate
Mbrëmë nuk piu ujë te çezmat e mallkimeve

ASGJË NUK BËJË NGA URREJTJA

Asgjë nuk bëjë nga zemërimi
Marr një mollçinkë
Kafshoj vetëm një pjesë të farës
Kafshoj edhe trungun
Duke i imituar brejtësit e pemëve

Asgjë nuk bëjë nga urrejtja
Shkruaj një poezi
Për të dashurat e mia të vdekura
Nxjerri epitafe nga shpirti i erës
Dhe i mbjellë në kujtimet e mia

Asgjë nuk bëjë që nuk i ka hije njeriut
Sa herë që më teket
Hipi mbi çatinë e rrënuar
I pastroj ullukët prej druri
Dhe pres të kulloj pikëllim i ditës

Asgjë nuk bëjë që të pendohem
Të nesërmen
Dy herë mati stofin për pantallona
Dhe herën e tretë i lëshoj gërshërët
Le ta bisedojnë me perin e murrmë

ISHTE KOHA KUR NJERËZIT VDISNIN

Askurrë nuk i kuptova
Shkaqet e pikëllimeve
Ose të hidhërimeve të mia
Sa herë që prishej moti
Më tekej të leh nga dhembjet

Ishte një mëngjes i acartë
Nga pak binte shi
E nga pak shtrezë e verdhë
Pemët e mbështjellë me kashtë thekre
Dukeshin në horizont
Si ushtarët me pantallona të shqyera

Sa herë që desha me një brushë të vjetër
Ta pikturoj qiellin e vdekur
Kungujt e kalbur i përngjanin gogolëve
Të ngulur në hunjtë
E sinorëve të vreshtave tona

Ishte një kohë shumë e keqe
Që s'do të doja të përsëritet asnjëherë
Me shirat e kristaltë që binin
I dëgjonim edhe të trokiturat e plumbave
Nëpër dritaret e trenave të çmendur

2.

Ishte koha kur njerëzit vdisnin
Pa u përshëndetur me ëndrrat e tyre
Vdisnin si rosakët pa pendla në baltë
Nuk dihej asnjëherë
Athua ishin të uritur
Ose të etur
Vdekjet nuk pyesnin për asnjë dëshirë

Askush nuk e dinte itinerarin
E binarëve të ndryshkur
E treni i vjetër
Kollitej si kali i dehur
Kollitej
Edhe mbrëmja e përgjumur
Në tualetin e shpresës së shembur

Prishtinë, 7 maj 2014

DERDHEJ NJË LLOJ TRISHTIMI

Nuk na dhimbsen thonjtë
Nëse i humbim
S'kemi asnjë shpresë për t'i gjetur në rrah
Eshtrat e karbonizuar të gishtave
Shndrin si shkëndija fosfori

Edhe mbrëmë ecëm tërmal kujtesës
Si para njëqind vjetëve
Shkelëm mbi kryqet e thyera
Ecëm si kuajt e lodhur të luftës
Deri te përmallimi i mëgojëzave

Përpos zogjve të verbër
Nëpër sëmundjet e lisave vareshin
Në dy këmbët e pasme
Edhe lakuriqët e natës
Vetëm një merimangë e zezë
Ishte tepër e zënë me rrjetin e saj

Pështyma i thahej mes buzëve
Frynte edhe një stuhi e acartë
Nga flokët e mëndafshita
Të borës së verdhë
Derdhej një lloj trishtimi
Që i përngjante dhembjes së njeriut

DY LUMENJ LËVIZIN PARALELISHT

Sa herë që gabojmë
Humbim nga pak nga shpresat tona
Humbim nga një pjesë të ekzistencës
Si në një postiqe
Ulemi mbi pikëllimin tonë
Dhe në disa kohëra tjerrim kohën

E kaluara nuk është e ardhmja
Ama as e ardhmja
Nuk është në gjendje të qëndroj
Në këmbët e veta të thyera
I përngjan urave
Kur vërshojnë lumenjtë nëpër kujtimet tona

Dy lumenj lëvizin paralelisht
Njëri me tërë forcën e dallgëve
Derdhet tërmal kurse tjetri po ashtu
Si një kalë e çmendur
Shkon kah tatëpjeta e dyshuar

Dy lumenj ecin si dy burra
Ose më mirë me thënë si dy njerëz
Herë grinden njëri me tjetrin
E herë hingëllojnë
Si kuajt e paçjerrë të mjegullave

KTHEHEN ME GOZHDËT E URREJTJES

Kam pikëllim në zemër
Shoh se si shtegtojnë varret
Arkivolet e verdha
Dhe të zeza
Kthehen të gozhduara
Kthehen
Shndërruar në gozhdët e urrejtjes

Një nënë e vetmuar
Qanë si dreni i egër në koriye
Dënes mbi një arkivol të hirtë
Dy ushtarë dhe një përkthyes
I fshinë lotët e erës

Një tjetër nënë e moshuar
Vajton të vetmin djalë
Që s'do kthehet më kurrë nga ushtria
Rreshtuar dy nga dy
Vajtojnë edhe lisat lidhur për shkëmb

Ky fat i mjegullt si një tërbim
Ka rënë mbi kokën e një populli
Ka rënë dhe ushton
Si kambanat e trishtimit
Kur me gozhdët e urrejtjes
Bëhen pjesë e një historie të trishtë

NJË SHI I RREPTË PO BIE

Ky plep i prerë i fatit
Më shumë se njëqind vjet
Nuk lulëzoi asnjë gjethe
Rrënjët kanë zënë
E po ecin nëpër plagët e kohës

Thonë se Gjergji është ende në gjumë
Çudi asnjë degë e këputur
Nuk ja trazon ëndrrën
Një shi i rreptë po bie
Mbi teneqet e ndryshkura të ndërgjegjes

Janë ndryshkur edhe shpatat
Në këtë mal me brymë
Sivjet po mbinë vetëm lulet e trishtuara
Një korb i zi
Në maje të një rrapi zishëm krakëllin
Dhe i mbush shportat
Me vdekjet e meteorëve endacak

Plepat e krasitur të fatit
Nga shpirtrat e të cilëve pa ndërpre
Cicërojnë trishtimet
Mbase më shumë se njëqind vjet
Nuk zgjohen nga letargjia e pritjes

PO SI S'DO TË ULEM

Do ulem
Po si s'do ulem t'i shlyej
Të gjitha lutjet e shkruara
Asnjë Zot
E as perëndit e mi pagan
Nuk më ndihmuan deri më sot

Ndoshta ishin të kote lutjet
Mbase as që ka pasur
Se kujt t'i lutem
Sa janë të vegjël ata që luten
Sa janë të vegjël ata
Që më përngjajnë atyre njerëzve
Që vdesin duke lutur

Do ulem mbi një gur fati
E të shkruaj një lutje erës
Po si s'do të ulem
T'i lus perëndit e mi
Që fshihen pas saj që quhet vetëdije

Do ulem por jo të gjuhëzohem
As përpara perëndive
Si s'do të ulem
Për atdheun tim jam në gjendje
Të bashkohem edhe me djallin

KUR PËRFUNDOI TREGIMI

Si çdo akt edhe fillimi e kishte ëndrrën e tij
Zuri fill si një melodi e harruar
Më vonë u shndërrua
Në një zog rebel
Dhe kurrë më nuk e ndali fluturimin

Ishte dita e shtatë
Kur përfundoi tregimi
Njeriut nuk i mungonte asnjë gjymtyrë
Herë i përngjante mjegullave
E herë hingëllimës së kalit

Nëpër çdo pore të jetës
Depërtoi një vrushkull avulli të ngrohtë
Nga syri gejzer ditën e shtatë
Buruan shtatë dete
Dhe në secilin det ngriheshin
Nga shtatë kodra të pjerrtë

Dallgët u ngritën deri te kupa e qiellit
Nga shtërzimet e mjegullave
Lindën krakëllimat
Vetëm një korb i bardhë
Mbi krahët e tij gjigande barte
Lindjen e fundit të diellit të përsqukur

EDHE ERA VUAN NGA ASTMA

Nuk di si mund të mbërri
Në fund të rrugës
Këtu nuk qenka fillimi
Kurse fundi
Nuk duket askurrkund

A ka rrugë tjetër
Që më qon deri në askundësi
Kjo mjegull e dendur
I paska larë duart e erës
Te moli i vetmuar
Një njeri i huaj i shkyçur dritat

Nuk mund të eci më
Po më zihet fryma në kraharor
Edhe era vuan nga astma
Po qanë pjergulla e rrushit të kuq
Nëpër vreshta sivjet
Asnjë kokërr rrushi nuk mbeti

Një breshkë e murrme
Doli nga gualli
Te gështenjat e egra si fëmijë po dënes
Dielli lakuriq i atdheut tim

MERR FRYMË SI NJERIU I URITUR

Sonte nga varfëria e qiellit
Kanë zënë e po këputen
Yjet e vetmuar
Hëna si një kandil nate
Po i ndriçon rrugët e meteorëve

Bie shi
Nëpër stepet e egra
Aty këtu
Shfaqet ringjallja
Gjelbërimi si një anije e braktisur
Fundoset në shpirtin e tokës

Ende nuk janë ndalur shirat
Po bien edhe njerëzit
Bien si stërkalat e mykura
Nëpër parathëniet e fjalëve

Dreni i pikëlluar pi ujë te krojet i bardhë
Agullima po e shuan etjen
Në shpirtin e lodhur të një gjethi
Mëngjesi si një njeri i moshuar
Nga fijet e barit të njomë
Merr frymë si njeriu i uritur

ISHTE NJË MËNGJES I HIDHUR

Ne kur flasim për mbrëmjet tona
Harrojmë që para pak çasteve
Ishte një mëngjes i hidhur
Ku asnjë kryq
Nuk mund ta gjente varrin e vet

Secili prej nesh
Kemi ecur në drejtim të kundërt
Të akrepave të orës
Dita na dukej tërkuzë samari
Por na pëlqenin ecjet e tilla
Ecnim si kërmilli mbi një dru të njomë

Stinët ishin pakëz më ndryshe
Se sa këto që po na zbresin
Me shirat e turbullta
Në sytë e përlotura të pemëve
U përngjanin kristaleve të vesës

Ne edhe kur heshtim
Në brendinë tonë të fshehur
I ringjallim
Trishtimet e pemëve të zhveshura
Nga rrënjët e pathyeshme të tokës
I ringjallim perëndit pagan

AI NJERI I KISHTË SYTË E KALTËR

Ti kurrë nuk u mësove
Se prej lotëve tua
Njerëzit e krijuam shiun

Thonë se im atë i kishte sytë e kaltër
I përngjante detit
Ose njeriut që ecte mbi dallgët e detit

Kishte një fuqi mbinjerëzore
Kur hidhërohej
I shkundte gjethet e malit

Fryma e tij i përngjante velave të anijes
Asnjë udhëtar të vetmuar nate
S'lejonte të flejë nëpër mole

Nëpër fanarët e vetmua
I kyçte yjet
U bënte dritë meteorëve endacak

Im atë sykaltër
Kishte një shpirt të madh
Sa që i përngjante njeriut me sy të kaltër

MOS TROKITNI NË DEGËT E ERËS

Sonte kam mbetur i vetëm
Pa ëndrrat e mia
Lakuriq
Si zogjtë e verbët të natës

Ju lutem
Mos trokitni në degët e erës
Nuk mundet askush
Me i hapë dyert e mbyllura

Nga këto penxhere të ngushta
Vetëm drita mund të hyj
Para njëqind e ca viteve
Nga ky mol filluan largimet e fluturave

Mos m'i prekni sonte ëndrrat
Nëse mbes pa to
Deri në vdekje
Do më ndjekin makthet

Prishtinë, 8 maj 2014

HIRI ZGËRDHIHEJ ME IRONI

Kur arritëm te portat e djegura
Flaka veç i kishte kafshuar çatitë
Në etjen e tokës mëmë
Binte një shi i trullosur

Me duart e mia përplot kallo
E mbaja kokën e erës
Një dru çinari
Luhatej si kufoma
Në qivurin e përjetësisë

Disa fëmijë barkcullak
Mbase ishin pa brenga
Vraponin rrugëve
Vraponin nëpër gjakun e një lumi
I cili derdhej nëpër ekzistenca e njeriut

Çdo gjë që mund të lëvizte
Kishte marr një formë të ngurtë të jetës
Disa dritare me xhama të thyera
Këndonin një elegji mitike

Kalaja i përngjante ëndrrës së lumit
Të bardhë
Ose nuk i përngjante asgjëje
Flaka e zezë akoma i lëpinte muret
Në çastin kur arritëm te portat
Hiri zgërdhihej me një ironi të paparë

DASMORËT E PËRGJUMUR

Sa herë që ikin njerëzit
Tutje lumit
Në vetëdijen e tyre
Shndërroheshin në asgjë

Vetëm edhe një hapë
Fundosja është e paevitueshme
Një erë e sertë
Ka zënë e po frynë nëpër shqisat e rrapit

Mbrëmë i shkundëm edhe kujtimet
E fundit të një kohe
Përparësja e agimit i lante duart
I lante me trishtimin e një dite

Ne nuk ishim në gjendje
Të bëjmë edhe një hapë
U gurëzuam si dasmorët te një baladë
Ose lisat mbetën pa asnjë gjeth

Diçka e pashpjegueshme ngjau
Me ajrin e trullësuar të mëngjesit
Ishte ajo kohë kur miza brente hekurin
E dasmorët ecin si drurët e përgjumur

DERISA KËNDONTE KAMBANA

Me qindra vjet nuk pushuan të reshurat
Mbi pemët e mykura
Po rriten perëndit
Po rriten së kërpudhat
Në stërkalat e imta të shiut

Nëpër rrugicat e mëhallëve
Rreziten macet
Çatitë kanë zbritur në tokë
Dhe bisedojnë me kalimtarët e rastit
Një lejlek i humbur
E kishte harruar rrugën për në atdhe

Shirat nuk mejnë
Po bien si perëndit e dehur
E tërë lagja ka dalë në shesh
Dhe bënë sehir
Me fluturimet e pëllumbave
Bënë sehir me zogjtë rrotullues

Një nënë mëkon pranë faltores
Fëmijën e braktisur
Vallë kryqi i kujt dëneste mbrëmë
Deri sa këndonte kambana
Një psalm gati të harruar nga koha

SHIKONI SE SI DUKET SKELETI IM

Ndryshken shirat e vjeshtës
Ndryshken si metalet e ngjyrosura
Një lehje e kollës
Ulërin në shpirtin e dërmuar
Paskan ikur diku larg zogjtë e fëmijërisë

Hija e jote askund
As në syrin tim nuk ka zënë vend
Nga një portë e pasme
Dalin njerëzit
Kurse nga tjetra hynë djajtë

Disa lloje cerberësh
Lehin si koha te portat e ferrit
Njerëzit kalojnë kokulur
Secili në biografinë e vet kërkon
Gurin e humbur të fatit

Shikoni se si duket skeleti im
Vetëm për zërat e heshtur
Kanë vend këto psalme mitike
Nga një pjesë e thyer hynë era
Kurse nga tjetra
Si furtune gufon mlllefë i fjetur

SA HERË QË I KËRKOVA THONJTË

Sonte gjatë tërë natës
Më kafshuan duart e mia
Sa herë që i kërkova thonjtë
Nëpër xhepat e shqyera të kujtimeve
Preksha zbrazëtinë e pakuptimtë të erës

Në sfondin e hapësirës
Një hënë e veshur si një nuse
Në shpirtrat e yjeve endacak
Mbjellë kryqin e secilit njeri
Mbjellë trishtimin e të reshurave

Sonte nuk kam kohë
Asnjë tregim nuk më ka mbetur
Në trastën time nga lëkura e buallit
Vetëm poezitë e shkapërderdhura
Pinë ujë në shuplakat e sterrës

Si një njeri i huaj
Hyra në ëndrrën time
Asnjë portë e hapur nuk dukej në dhomë
Katër mure të bërë qull nga lagështia
Filluan të ma ngufasin frymëmarrjen

Nëpër plasaritjet e mureve
Cikli i dytë

TË DENJË PËR NJË GLLËNJKË FJALE

Si Buda po ashtu
Edhe perëndit e mi pagan
Kishin gojë të madhe
Kafshuan kafshatën
Të cilën s'mundën asnjëherë
Ta përpinë

Pështyma u mbeti në fyt
Si gllënjka e fjalës
Secili prej tyre
Ndjente mëkatin e vet
Si një barë që nuk mund të durohet
Por gjithsesi mëkatonin
Më shumë se asnjëherë më parë

Në kohërat e gjyshërve të mi
Zotat ishin të dukshëm
Mund të prekeshin
Sa herë që donin
Ua lyenin buzët me ngjyrën
E portokalltë të dielli

2.

Gjyshërit e mi
Ishin perëndi në vete
Të denjë për një gllënjë fjale

Nuk kishte njeri mes tyre
Që mund të mashtrohej
Me një të qeshur djallëzore

Ecja e tyre i përngjante ecjes së malit
Ishin burra hije rënd
Fjala e tyre matej me jetë dhe krenari

Ishin burra të fjalës
Peshonin më shumë se ekzistenca
Më shumë se frymëmarrja

DREQI E MARRTË

Sa pakë qeshje paska
Në singeritetin e njeriut
Dreqi e marrtë
Sa shumë djallëzi ka në singeritetin
Dhe në fjalët e dykëmbëshit
Dreqi e marrtë
Sa pak singeritet paska njeriu

KY DËSHPËRIM I ZI

Jam lodhur
Ky dëshpërim
Për çdo ditë e më shumë
Peshon rënd e më rënd

Një ditë i përngjan gurit
Ditën tjetër është fluid
Sa çelë e mbyllë sytë
Peshon më shumë se fjala

Nuk di a ka dhimbje
Që mund të krahasohet me të
Ky dëshpërim si guri i Sizifit
Rrotullohet në rropullitë e mi

I përngjan çdo gjëje
Që bartë në shpirt një dozë trishtimi
Ky dëshpërim i zi
Sa shumë peshon kur është me njeriun

Prishtinë, 9 maj 2014

AI SËRISH E MBUSHI GOTËN

Mbushi një gotë me çaj të zi
Vuri pak sheqer
Sa për ta ëmbëlsuar pikëllimin
Dhe përpiu
Tërë trishtimin e ditës

Një mushkonjë disa herë fluturoi
Në maje të lugës
Lëpiu sherbetin e mbetur
Dhe në mes të taketukes
U shua si cigarja e ndezur

Ai sërish e mbushi gotën
Me çaj të zi
Piu edhe disa gllënjka
Nga pjesa e padukshme e ditës
Doli një zog
Dhe fluturoi tejmatanë përroit

Ulur mbi komodinë
Shikonte çajnikun kah avullonte
Çaji i zi në gotën e kristaltë
Piu edhe disa gllënjka
Nga fati i thyer i ditës
Pastaj kapërdiu tërë trishtimin e luftës

PO PATE KOHË

Nëse vazhdon të ecësh
Mos e kthe kryet asnjëherë mbrapa
Era depërton
Çmendurisht përbirohet
Nëpër zgavrat e hundës

Ti mund të pish ujë
Aty ku të teket
Por mos harro
Burimet shpeshherë turbullohen
Nga gjethet e këputura kur kanë etje

Po pate kohë
Mate hijen tënde kur perëndon dielli
Ke për të kuptuar
Se sa je zvogëluar
Gjatë udhëtimit tënd të fundit

Një këshillë miqësore
Asnjëherë mos e shfleto shtypin
Kur je në ecje e sipër
Sepse në krahët e ndonjë mize të sëmurë
Mund të të mbështillen këmbët

NËPËR PLASARITJET E MUREVE

Dimri sivjet ishte i gjatë
Para kohe
I harxhuam të gjitha frutat e grumbulluara
Në vjeshtë i përngjanim ketrit
Stivonim çdo gjë që na duhej
Për dimrat e çmendur të Ballkanit

I harxhuam edhe ato të fundit
Që kishin mbetur
Vetëm disa lastarë të thatë rrushi
Vareshin nën trarët e djegur të çatisë
Nga e cila çdo ditë pikonte varfëria

Nëpër të çarat e mureve
Si ndonjë shpatë e helmuar
Depërton acari i kristaltë
Jashtë portave
S'pushon vallja e murrlanit

Te fqinjët e mi ulërin gjëma
Zonjës së shtëpisë
Iu ishte ngrirë gjaku në damarë
Kurse stuhia e pashpirt
Nuk di të ndalet
Orë e çast i lëpinë muranat

SA QENKA LARG PRANVERA

Do ishte mirë
Sikur ky acar të delte nga kjo dhomë
Druri i ahut të bardhë
Si një fëmijë i braktisur
Po dënes mbi një mermer të kuq

Mbase qante edhe stuhia
Një vajë i paparë në duet
Mbështillej rreth gështenjave të egra
Oxhaku gjysmë i rrënuar
Kollitej aq rënd
Sa që i pështynte mushkрит

Nga të ftohtit
Muret ngjanin me purtekët
Dridheshin si thinjat e këputura të borës
Dridhej edhe ajri i sëmurë
Fërfëlliza vraponte si kali i egër
Sa qenka larg pranvera
Nga ky dimër i gjatë

KËTU MIDIS VARREVE LOZIN ESHTRAT

Nuk di më se ku jam
Këtu midis varreve të harruara
Lozin eshtrat
Lozin edhe gurtë e mermertë
Nëpër kafka njerëzish
Stuhishëm pështillet historia

Askush nuk mund të dalloj
Cila është dora e djathtë
Dhe cila këmbë
Paska mbetur pa këpucë
Nëpër xhepat e pantallonave
S'mund të lexohen më letrat e dashurisë

Një kufomë e mesjetës së hershme
Nuk e paska njërin sy
Kurse syri i djathtë
Prej kristali
Dehet në diellin e varfër të pranverës
Arkivoli pa asnjë njeri
I shtrin duart
Kah hijet e mështeknës

Te një varr lexoj epitafin e ditës
“Këtu asnjëherë nuk pat njeri”
Po kë e kanë varrosur
Shpirtrat e këtij qyteti
Të harruar nga të vdekurit

Mos është vallë ky varr
Shpirti i ndonjë mbreti koprrac
Ose hija e shtrembër
E ndonjë gjenerali të dështuar

NËSE BËHEM NJË GRUSHT DHE

Nëse bëhem një grusht dhe
Ose fije bari
Lëshoi ëndrrat e tua le të kullosin
Deri vonë në agullimë

Unë me kohë u mësove të pres
Dhe çdo pritje
Për mua ishte diçka e pashpjegueshme
Është një gotë e mbushur me shpresë

Çfarëdo që të bëhem
Gjelbërim ose gur varri
Ti kurdoherë mund të ulesh
T'i këndosh psalmet e tua të fshehura

Po që se bëhem udhë
E udhëtarët e vonuar kalojnë mbi trupin tim
Si nëpër një qilim përrallash
Ti ndize një qiri në fund të rrugës
Ndize për shpirtin e erës

Nëse bëhem vazo qeramike
Ose gotë kristali
Ti që të dyja këto enë mbushi
Mbushi dhe rimbushi të lutem
Me lotët e ngrohta të gjelbërimit

KU ZUNË FILL ËNDRRAT TONA

Kur këto megjulla mbi kokën time
Peshojnë sa një trishtim
Ti del te portat e qytetit
Ose te muranat e mbytura nga myshqet
Ndize një qiri

Del të lutem
Del te varret e vjetra të legjendave
Kërkoje gurin e varrit tim
Ose ashtin e dorës së djathtë
E cila i fsheh
Ëndrrat e mia fosforeshente

Mbase kaluan dy mijë vjet
Ndoshta edhe më shumë
Kur dëneste arkivoli
Njerëzit bënin seri me sy
Se si mund të qaj
Kjo dërrasë shimshiri

Të kujtohet s'të thashë lamtumirë
Ne sërish një ditë do të takohemi
Te guri i murrme i lagjes
Mu te ai vend i përgjumur
Ku zunë fill ëndrrat tona

ME DY DUAR TË KËPUTURA

Në zbrazëtirën e kësaj dhome
Çdo gjë e boshatisur
Një flutur e larme hyri
Dhe u shndërrua në një boshllëk
Të paparë

Pas fluturës hyri ëndrra
Dhe mbeti si statuja e ngrirë
Në cepin e djathtë të dhomës
Dergjej një kalë i bardhë
Dergjej edhe një sfinks prej rëre

Me dy duar të këputura
Si me dy lopata druri
Llamburiste era
Shpirtin e anijes së humbur
Llamburiste
Me krahët e thyera të fluturës

Në zbrazëtirën
E një tjetër zbrazëtire të paemër
Nuk ndalej kori i korbave
Këndonte i tërë universi
Deri sa melodia si një varka e fundosur
Zhdukej në detin e zbrazët të zbrazëtirës

KOTET MES FLOKËVE TË MJEGULLAVE

Sonte është koha
T'i mbyllim të gjitha kujtimet
Ora veç po ikën në drejtim të mëngjesit
Ti nuk ke gjumë
Bredh si hije nëpër ëndrrat e tua

Të thash
Sonte është shumë vonë
Asnjë yll i zhveshur
Nuk ka mbetur në qiell

Anijet si peshqit e përgjumur
U fundosën pas atyre maleve
Hëna e lodhur
Kotet mes flokëve të mjegullave
Kotet
Me të brendshmet e verdha

Fustani i saj
Sonte paska një shije portokalli
Sa herë i zgjatë duart
I zgjatë
Për t'i zënë meteorët e vonshëm

Një anije e humbur mes dallgëve
Prej flokëve të erës
Thur ëndrra për të nesërmen
Që kalamenden mes valëve
Si endacakët pagjumë

Mes dallgëve të shurdhëta
Si një zog i plagosur
Përpëlitet nata
Peshqit e vonuar kanë dalë në mol
Dhe i presin
Me padurim i presin tasat e konservave

BUZËQESHJA E JOTE

Buzëqeshja e jote
Aspak nuk të duhet ty
Por mikun yt ka shumë nevojë për të
Sa që ai në sytë e tua
I ka mbjellë të gjitha ëndrrat

Buzëqeshja e jote
Buron nga shkëlqimi i dhëmbëve
Dhe pret çasti e duhur
Për t'i joshur miqtë e tua të vetmuar

Buzëqeshja e jote
Ah ajo buzëqeshje lozonjare
Që gurgullon si lumi i çmendur
I adoleshencës sate brendh nëpër gjumin tim

Buzëqeshja e jote dhe ti
Rrini ulur në të njëjtën degë të fikut
Herë e preni degën e njomë
E herë tërë trungun njëherësh

Buzëqeshja e jote
Ah shpata me dy tehe
Herë i prenë flokët e ajrit
E herë fundoset në lotin e mëngjesit

NJË DITË I PËRNGJAN NJERIUT

Më duket se pasionet e tua
Përngjajnë me pëllumbat e shthurur
Burojnë nga një dozë e urrejtjes
Dhe derdhen si kujtesa
Në një kovë urinimi

Ti nuk je i zoti
Të ecësh në këmbët e tua
Andaj i mbështetesh shpatullave të erës
Dhe në çdo hapë të lidhen nyje këmbët
Për ta shfajësuar veten
E tërë bota është fajtores për ty

Kur të zë për fyti ky pasion i yt
Ti harron se ke mendje dhe gojë
Kohë e pakohë i përdor duart
Mbi këmbët e tua qëndron
Si në ndonjë dru të kalbur

Nuk resht asnjëherë pa vrapuar
Pas pasioneve tua
Një ditë i përngjan njeriut
Kurse ditën tjetër
S'i përngjan as vetvetes
E as pasionit tënd të uritur

I LIDH GISHTAT E TAVOLINAVE

Sytë e mi nuk shohin asgjë
Në pasqyrën e verbët
Zgërdhihet silueta ime
Portat herë hapen
E herë mbyllen
Ngjajnë me mendimet
Që nuk zënë vend askund

Pranë stolit një i marrë
Për çdo ditë
I lidh gishtat e tavolinave
I lidh për gjuhën e gotës së dehur
Dehen edhe taketuket
Me shijen e hidhur të nikotinës

Nëpër rrugë kalojnë kalimtarët
E të gjitha llojeve
Prej atyre me kapela të zeza
Deri te ata
Që i urrejnë kapelat e bardha

Sytë e mi tani më
Nuk dallojnë asnjë ngjyrë
Vuajnë nga një sëmundje
Deri më sot e panjohur për shkencën
E cila për çdo ditë shikon në zbrazëti

POR GJITHSESI NJERËZIT UDHËTOJNË

Në njëmijë mënyra njerëzit udhëtojnë
Disa me trena të çmendur
E kuaj të paçjerrë
Udhëtojnë nëpër ëndrra
Dhe trishtimet e maktheve
Njerëzit lindin
Dhe vdesin nëpër udhëtime të gjata

Dikush me avion prej letre
E dikush tjetër me qilim të përrallave
Por gjithsesi
Njerëzit udhëtojnë
Nuk ndalen nëpër limanet e kujtimeve

Secili në udhëtimin e vet
Me valixhe prej kartoni
Kërkon një pjesë të fatit
Pa e kuptuar
Se si zhytet në shpirtin e fatkeqësisë

Njerëzit udhëtojnë nëpër tunele
Të pafundme
Udhëtojnë me qirinj të ndezur në shpirt
Asnjëherë nuk ndalen si zogjtë shtegtarë
Nëpër telat e ndryshkura elektrike

2.

Pa u ndalur askund
Detet i kalojnë me anijet e imagjinatës
Dhe me avion duralumini
I mbështjellin ëndrrat e parealizuara

Njerëzit udhëtojnë
Udhëtojnë nëpër kohë dhe hapësirë
Udhëtojnë deri sa mbërrin
Të takohen diku me vetveten
Askund nuk ndalen
Për ta pështyrë gllënjikën e pelinit

TREGIMET E NGJARJEVE TË PAQENA

Njerëzit vonë e kuptojnë
Ose nuk donë të kuptojnë
Nocionin e bashkëjetesës
Në udhëtim e sipër
Fundosen nëpër valixhet e tyre
Dhe flenë si rosakët e egër

Ka ditë që duken si perëndit
Kanë edhe ditë të tilla
Kur fundosen deri në fyt
Në baltën e ëndrrave të perealizuara
Kur zbresin nga fronti i imagjinatës
Peshojnë sa pikëllimi më i rënd i jetës

Në brendinë valixheve prej kartoni
Me xhelozë i fshehin dashuritë
E perealizuara
Nëpër stacione trenash
Kurse netëve të vona shtrydhin
Tregimet e ngjarjeve të paqena

Kështu është kjo punë
Askujt nuk i tregojnë kur dhe ku
I lajnë çorapet e djersitura
Netëve të acarta kur vonohen trenat

KUSH E DI SE NË CILIN XHEP

Rrugicave të qytetit
Shoh fëmijë me gojë të hapur
Që bredhin barkcullak
Fëmijë
Me sy të mësuar
T'i shikojnë fytyrat e të tjerëve

Njomëzak të ushtruar se si shtrihet dora
Dhe me gojë të hapur
Gati për të qarë
Me zërat groteske të erës
Përmendin çdo lloj perëndie
Kur ia arrin qëllimit
Të përqeshin pas shpine

Kështu kanë mësuar
Nga shkolla arkaike e jetës
Një dorë e shtrirë të shikon në sy
Një sy i kaltër fshihet
Kush e di se në cilin xhep të kalimtarëve

Prishtinë, 10 maj 2014

KUR E KISHA PISK NË JETË

Si një sutë e egër
Ti fundosesh në ëndrrat e mia
Vrapon luadheve të paskajshme
Të jetës

Çdo përmbytje në jetë
Përballove stoikisht
Në kamje dhe skamje
Shpirti yt posedon hapësirën e paanë

Kur unë thyhesha nga pesha e jetës
Ti ma mbaje dorën
Si një engjëll më nxirrje
Nga përmbytjet e mia
Dhe me fjalët e tua përplot melhem
I shëroje plagët
E pashërueshme në mua

Plagët që i përngjanin atyre të Gjergjit
Por mua nuk më ftonte një bajloz
Në duel
Me qindra të tillë më pritnin
Në secilin hap
Në secilën skutë të jetës

Ti ishe ajo zanë
Që ma mbante dorën moj
Më mbaje dhe asnjëherë
Nuk më lejove të fundosem

Kur e kisha pisk jetën
Dora e jote
Si dora e Hyjit
M'i shkundte të gjitha trishtimet

NË SYTË E TUA TË GËSHTENJTA

Kur vjen mëngjesi hirplotë
Ti më shfaqesh si engjëlli i ëndrrave
Dhe tërë ditën e lume
Freskia e pranverës
Më ledhaton si shikimet e tua
Edhe në këtë moshë të shtyrë
Kur ma sjell kafënë
Ty të dridhen duart moj
Të dridhen
Si në kohërat e adoleshencës

Sa herë që i shikoj sytë e tua të gështenjta
Si një zog i trembur
Ty të shkunden shpatullat
Të shkunden edhe kujtimet
Shkundesh e tëra moj
Rrëqethë si dashuria

Kur vjen mëngjesi
Ti e tëra shndërrohesh në diell
Çdo pjesë e shtëpisë bënë dritë
Kur zbret mëngjesi moj
Nga shkallët e qiellit
Unë me padurim pres kafen
Dhe fundosjen time
Në sytë e tua të gështenjta

DIMRAT NË BALLKANIN E TRAZUAR

Trajta e erës në këtë moshë groteske
Po lozin lojën kukafshehtas
Me pantallonat e megjullave
Një hije e dyshimtë
Po ashtu me trajtën e saj
I përngjan zvarranikëve parahistorikë

Lagja e jonë sivjet i shkundi kumbullat
I shkundi pa u pjekur stina
Në degët e rrufeve
Mbase është koha e shirave
Përrenjtë kanë zënë
Dhe egërsisht po e kafshojnë tokën

Rrugëve të papastra
Vrapojnë qeskat e najlonit
Dhe ndalen te çezma e plakave
Ndalen ta shuajnë etjen
Më pastaj si trajtat e verdha të plepave
Fshihen pas rrugëve të panjohura

Këtu në çdo kohë ndryshojnë stinët
Dimrat në Ballkanin e trazuar
Janë të egra dhe të gjata
Të paparashikueshëm në çdo stinë dhe kohë

NJË BASTUN E NJË NJERI

Një bastun e një njeri
Kalojnë rrugëve me shumë mall
Era mbështetur mbi një çati
Qan dhe dënes
Thua se ka një hall

Kalojnë nëpër rrugët e viteve
Më të kërrusur
Se asnjëherë më parë
Ky bastun i gjyshit tim
Me dy të moshuar e një beqar

Një bastun dhe një njeri
Mes tyre kalon mosha e tretë
Dy të dashuruar
Përqafohen në rrugë
Një trup i lodhur diku po shket

Një bastun e një njeri
Gjethet shkunden nëpër degë
Ecën koha në vazhdimësi
Diku thahet një fije bari
E diku piqet një shegë

NATA I KA KYÇUR DRITAT FOSFORESHENTE

Vetëm poetëve u shkon për dore
Të dashurojnë sfinksin
Dhe dunën prej rëre
Një mjegull e hirtë zgërdhihet
Me sfondin
I cili s'mund t'i nxjerrë këmbët nga balta

Era e fort rrokullis nëpër shkretëtirë
Kaktusin që ka vdekur nga etja
Dielli i përskuqur
Është ulur mbi një saç
Dhe mediton si Buda
Për një të nesërme e cila kurrë nuk vjen

Qentë e egër nuk janë në gjendje
T'i fshehin të lehurat
Nata i ka kyçur dritat fosforeshente
Çdo gjë sonte po duket
Aq lakuriqe
Sa që hëna bënë sehir me sterrën e uritur

NËN LËKURËN E ERËS SË BRISHTË

Mbështetur për përmendoren e vet
Rrufit një birrë të thartë
Dhe mallkon sistemin
Shtatë plagë gjëmojnë
Nën lëkurën e erës së brishtë

Ai sërish rri mbështetur
Dhe e mbështjell një cigare kaçak
Herë i mbështetet një druri
Të thatë
E herë mezi mbahet
Për këmbët e drunjtë të tavolinës
Por gjithsesi
Qëndron në këmbët e veta

Shikon me dyshim përreth hijes
Kthen kokën pas
Njerëzit kalojnë pa e vërejtur
Secili vrapon
Për t'i kryer punët e ditore

Kurse miku im përherë
Rri mbështetur për përmendoren e vet
Dhe rrufit një birrë të thartë
Me afat të tej skaduar

Sa shumë po frynë erërat
Në qytetin tim
Po frynë si të çmendura
Nëpër shpirtin e dërmuar
Të përmendores
Ku për çdo mëngjes takoj një njeri
Që rri mbështetur për përmendoren e vet

Një jastëk në fund të dhomës
Cikli i tretë

MË PËLQEJNË KËTO PAMJE GROTESKE

Për çdo ditë kur zgjohem
Përreth meje
Vallëzojnë me shishet e zbrazëta
Tavolinat gjysmë të dehura

Më pëlqejnë këto pamje groteske
Më pëlqejnë si trajtat
E pa definuar
Të femrave lozonjare

Askush pranë meje
Pos një mizë e cila me zukatjen
E saj të bezdisshme trazon qetësinë
E një nate që vdiq para pak kohe

Një acar mëngjesi sa i kristaltë
Po aq edhe i tejdukshëm
Është ulur në një skutë
Dhe shkruan epitafin e natës së kaluar

Tavolinat e papastra
Fshihen pas një veladoni të zi
Në tualet kamerierja sygështenjë
I lanë dhëmbët e zbrazëtisë së natës

KISHTE NJË GOJË TË MADHE

I bëra bajagi do vjet
Por asnjëherë nuk dëgjova
Që në shtëpinë time
Të flitej për djallin ose Zotin

Vdekja ishte një nocion i huaj
Çuditërisht por askush nuk vdiste
Ose nuk e donin vdekjen
U plaka dhe s'preka arkivol me dorë

Na vinin edhe miqtë
Vinin nëpërmjet mjegullave
Secili e dinte vendin e vet
U mësuan kur hahej dhe kur flihej

Ne kishim vu një rregull
Dhe s'kishim nevojë për asgjë
Të dalim jashtë binarëve
Këto parime i respektonin edhe miqtë

Oxhaku i shtëpisë përballë dritares
Kishte një gojë të madhe
Ani që hante shumë dru
Asnjëherë s'merakosej për dimrin

PASH QË NËPËRMJET SHIRAVE

Mbrëmë si i përgjumur
Dëgjoja një muzikë shqiptare
Dëgjoja
Dhe më dukej zëri i njohur
Ishte ai zë
Zëri hyjnor i Vaçes

Këndonin edhe zogjtë e natës
Melodia ishte si një zog madhështor
Vallëzonin edhe yjet
Qielli dukej
Si haremi i mbushur me vasha

Mbrëmë si i përgjumur
Pash që nëpërmjet shirave
Derdhej mbi atdheun tim
Një muzikë e lashtë pagane
Dhe dëgjova
Se si ma madhështi këndonte Vaçja

GJUHA E JONË U BË AJO GJUHË E TYTAVE

Kur jemi pranë sfinksit
Ndjejmë se e kemi gojën e mbushur
Me rërë të kristaltë

Nuk guxojmë as të këndojmë
Ka kohë që na i kanë ndaluar këngët
Na than ju s' duhet të këndon
Le të këndojnë ata
Që i përngjajnë eshtrave

Ne nuk kemi kohë për psalmet e juaja
Ju jeni një popull
Që mbani plisa të gurtë në kokë
Jeni edhe njerëz kokëfortë
Gjuha e juaj
Nuk përshtatet me gjuhën tonë

Çfarë nuk na thoshin
Deri sa e ulnim kokën
Dhe ishim krijesa të dëgjueshëm
Kur filluam të ua kthejmë fjalët
Punët ndryshuan për së mbari
Gjuha e jonë u bë ajo gjuhë e tytave
Dhe zuri të këndoj po atë këngë
Që këndonin gjyshërit tanë

NJERIU I PËRNGJAN KITARËS

Njeriu i përngjan kitarës
Ka një tel më tepër
Dhe këndon ndryshe
Kur bie shi
Asnjëherë nuk ndryshket

Këngën e fundit e ruan për vete
E ruan si nusja e denjë
Plumbin e pajës
Kur bie edhe s'bie shi
Ai asnjëherë
Nuk del në rrugë pa kapelë

Çdo menatë
Nuk e pinë kafënë e njëjtë
Një ditë e sheqeros
Kurse ditën tjetër
Ka qejf të jetë kafeja farmak

Njeriu i përngjan kitarës
Sa herë që i mbushen sytë me lot
Qanë si era e pikëlluar
Qanë si bregu i lumit
Për telin e këputur të ditës

Prishtinë, 11 maj 2014

KUR KAMBANA KULLON PIKËLLIM

Me duar të mavijosura
Hijesh
Si fëmijët bonjak
Kthehen valixhe prej letre
Kthehen me gjëmat e një epoke

Trenat shkojnë e vijnë
Qojnë njerëz
E sjellin kufoma me arkivole të mbyllura
Sjellin peshën e një trishtimi
Sa që binarët ndjejnë
Zjarrin e pashuar të lotit

Nën pemët e shkundura vjeshtake
Në grumbuj të pakontrolluar
Ku mbisundon kundërmimi
I verdh i nikotinës
Presin
E s'dinë çfarë presin hijet e lakuara

Fijet e barit të etur
Në ecje e sipër shikojnë
Orën e vjetër që është ndalur
Në muranat e mykura të stacionit
Kambana ka zënë e po kullon pikëllim

MË SHUMË SE NJËQIND VJET

Brenda dhomës sime
Vallëzojnë dhe rrotullohen hijet
Lagështit e mureve
Zgjerohen skutave
Po aq
Sa mund të ngushtohen jashtë
Kësaj hapësire të mykur

Lejlekët përngjajnë me njerëzit
E hijet e verdha
Nuk i ngjasojnë asgjëje
Në pjesën e errët të dhomës
Ku fshihen letrat e shkruara
Si pleshtat e bardha kërcejnë mendimet

Nëpër dhomat e fqinjëve
Zërat e erës kurrsesi të ndalen
Fërshëllezin
Disa lloje muzikash arkaike
Më shumë se njëqind vjet
Xunkthëtarët po e mbulojnë çatinë
E një shtëpie
Të rrënuar e bërë tokë për pak kohë

PO KJO KËMISHË E FËMIJËRISË

Disa gjëra nuk ekzistonin më parë
Në këtë dhomë
Ky libër ishte në një tjetër vend
Sot si hijet paskan hyrë djajtë
Në dhomën time të gjumit

Nuk di se çfarë bëjnë këtu mizat
Këto këpucë të vjetra
Askujt nuk i hynë në punë
Vetëm kujtimet e ditëve të kaluara
Mund të zgjohen
Tok me imagjinatë time

Po kjo këmishë e fëmijërisë
Dhe kapela e gjyshit
Çfarë kërkojnë mes gazetave të vjetra
Këto gjëra që nuk ishin më parë
Po ua zënë frymën
Vargjeve të mia pa i hedhur në letër

KUR GJËRAT NDRYSHOJNË NË DHOMËN TIME

Në çdo kohë gjërat ndryshojnë
Në shtëpinë time
Paska ndryshuar edhe dhoma e fjetjes
Ky tas konserve
Qenka mbushur me peshq të ngordhur

Nëpër raftet e vjetra
Mes librave të disa kohërave
Si fryma e lig paska hyrë
Një pluhur i verdhë
S'preken dot me dorë fletat
E tregimeve të lashta

Gjërat nuk janë më siç ishin dikur
Ama as edhe njerëzit
Çdo gjë paska ndryshuar
Nuk di për të mirë
Apo për të keq
Por gjërat megjithatë kanë ndryshuar

I MERRTE NË DORË DIZGJINËT E MËNGJESIT

Kur si engjëjt davariten mjegullat
Një dorë e uruar njeriu
Vrapon nëpër univers
Vrapon
Duke i kyçur yjet
Të ndriçojnë
Rrugët e meteorëve endacak

Një lejlek i verdhë
Zbret prej flatrave të ylberit
Zbret dhe te kajsishtat e mëhallës
Kuvendon me fluturat e bardha
Hëna me xhelozinë e një gruaje
I shikon imazhet e shirave
Që i përngjajnë lotëve të patave të egra

Dikur vonë kur mesnata
I merrte në dorë dizgjinët e mëngjesit
I merrte
Dhe mbi një karrocë prej ere
Ngarkuar me ngjyra ylberesh
U delte përball fluturave të fëmijërisë

ME PIKAT E PARA TË VESËS

Të varfrit e lagjes së evgjitëve
Kanë sjellje të çuditshme
Nuk di njeriu kur ecin në këmbë
E kur në duar
Por gjithsesi ata ecjen nuk e ndalin

Shumë përngjajnë me strucët
Një ditë
E fusin kokën në xhepin e dikujt
Kurse ditën tjetër
Nga duart e tyre pikojnë
Notat e një muzike pagane

Mëngjeseve herët zgjohen si këndesat
Ëndrrat i fshehin
Nën qepallat e zeshkëta të hënës
Nëse janë të etur
Me pikat e para të vesës
Shuajnë etjen dhe tërë ditën
Nuk pinë ujë nga ullukët e çative

NJË JASTËK NË FUND TË DHOMËS

Për herë të parë sot po ndjej
Zbrazëtinë e një dhome
Ikën edhe mushkonjat e mërzitshme
Asnjë zukatje mize
Nuk ia prishë qetësinë e dritareve
Që koten si macet në diell

Një çrregullim i paparë i çarçafëve
Është përzier me ato çarçaf të larë
Dhe të palarë
Një jastëk në fund të dhomës
I ka prerë flokët
Dhe përjeton lotin e gërshërëve

Dritaret e hapura përpinë
Tërë pluhurin e lagjes
Përballë kuzhinës së vjetër
Nuk ndriçojnë më dritat e kuqe
Qyteti është fundosur në gjumin e natës
Vetëm qentë endacak krahasohen me lehjen

SA QENKA LARG SONTE KJO HËNË KATRORE

Përtej hapit tim
Pranë rrethit të shtatë të imagjinatës
Në shpirtrat e manaferrave
Kanë zënë vend fluturat e verdha
Kanë zënë një hapësirë mes luleve
Dhe flenë si manarët

Nëpër degët e gështenjave
Një flutur mëndafshi
I ka kyçur llambat e yjeve
Dhe ia thurë mëngjesit
Një gjerdan të bardhë prej kurore

Pranë dhembjes së gjetheve
Rri në dy gjunjë një rrap i vetmuar
Nëpër zbrazëtirën e paparë të malit
Vrapojnë kaprojtë e egër
Vrapojnë si sutat kah e nesërmja

Si një saç i përskuqur mes dy qiejve
Dielli luan tangon e fundit të vjeshtës
Nën jorganin e gjelbërimit
Gjethet i tundin shpatullat
Sa qenka larg sonte kjo hënë katrore

NËSE RASTËSISHT NDALEN TË ÇELIN LULE

Udhëtarët e netëve të vona
U përngjajnë lejlekëve të gjymtë
E donë atdheun
Por ëndrrat i kanë të brishta

Fluturojnë prej një çatie
Në tjetrën
Duke bartur disa lloje kujtimesh
Edhe prej atyre më të liga

Kur u këputen telat e fluturimeve
Ulen mbi një kitarë dëshirash
Dhe i shfletojnë
Për së mbari
Dhe për së mbrapshti çastet e kaluara

Nëse rastësisht ndalen të çelin lule
Në ndonjë mullar të kalbur sane
Aq ndjehen të trishtuar
Sa që e harrojnë
Se për ku deshën të fluturojnë

Prishtinë, 12 maj 2014

KËSHTU E KANË MIQTË E MI

Kur ulemi në kafenenë e vjetër
Me miqtë mërgimtarë
Ta rrufisim kafën farmak
Ose ndonjë verë të huaj
Me afat të skaduar
Aq e kemi afër atdheun
Sa që e mbajmë si lotin në shuplaka

Miku im Dini
Sa herë që dehet
Loti lotin nuk mundet me ja ndal
Kurse të nesërmen
I këputen brinjët nga të qeshurat
Dhe për disa shekuj
I largohet atdheu nga mendja

Kështu e kanë miqtë e mi
Kur dehen me mallin
Shpirti i tyre sentimental
Kthehet në atdhe

Kthehet pasi që e rrufisim gotën e parë
Nga sytë e ndokujt pikojnë
Lotët e kristalt prej akulli
E ndokujt tjetër rruaza të kuqe gjaku

ANI OR MIK NE DIMË ME PRITË

Kur isha adoleshent
Në qytetin buzë Drinit të Bardhë
I shihja malësorët me kuaj
Dhe gomarë të lodhur nga pesha e druve

Për befasinë e të gjithëve
Nuk di as vet pse
Por kisha dëshirë të zjarrtë
Të bisedoj me malësorët hasjan

Dhe bisedat zgjatin me orë të tëra
Më pëlqenin ata burra
Ishin të zgjuar i kishin ushtruar gomarët
Ose kuajt e lodhur gërdallë
Që të ndalen çdoherë
Mu te ato porta
Ku përherë i shitnin drurët
Dhe bisedat nuk bitiseshin

Kur vinte dimri
E acari e kryente punën e vet
Drurët dhe kuajt po edhe gomarët
Ishin mysafirët më të dashur
Nëpër lagjet e të varfërve

Shitnin dru dhe qymyr
Besa edhe ishin në gjendje
Të zbrazin barrën e drurëve
Pa asnjë lek

Largoheshin pa bujë
Duke mërmëritur nën buzë
Ani or mik ne dimë me prit
Deri në Shëngjergj
Kur paguhen borxhet drurëve
Dhe ato të bukës

Shkarkonin dengun e drurëve të thatë
Dhe ktheheshin në malësi
Pa blerë kripë
Ose vaj guri për llambat
Që fëmijët të mos mbesin
Pa im kryer detyrat e shtëpisë

Ishin njerëz të mësuar me errësirën
Fërshëllenin ndonjë melodi
Të lashtë
E ne belbëzonim ja sa bukur
Këndojnë fshatarçe këta druvarë hasjan

Prishtinë, 13 maj 2014

Adem Zaplluzha u lind në Prizren, më 1943. Shkollën fillore dhe të mesme i kreu në vendlindje, ndërsa Akademinë Pedagogjike në Prishtinë. Një kohë punoi si mësues nëpër fshatrat Studençan të Therandës (ish Suharekës) dhe Hoça e qytetit, afër Prizrenit. Ndërkohë punësohet si përkthyes në Korporatën Energjetike të Kosovës. Me shkrime filloi të merret kryesisht me poezi që nga mosha e fëmijërisë. Rugën letrare e nisi me vjershën e parë për fëmijë të cilën e botoi në revistën “Pionieri”, më 1957. Si i punësuar në Korporatën Energjetike të Kosovës bashkë me shokët e punës dhe pendës themeloi grupin letrar “Lulëkuqet e Kosovës”. Në Kuadër të punës së këtij grupi letrar qe botuar përmbledhja “Ngjyra e kohës”, në të cilën u përfshi një numër i konsideruar i poezive të tij. Krahas krijimeve të publikuara në revistat për fëmijë, botoi edhe një serë shkrimesh nëpër gazetatat e kohës që dilnin në Prishtinë dhe Shkup. Është anëtar i Lidhjes së shkrimtarëve të Kosovës, prezent në disa antologji dhe në librin Kosova letrare të poeteshës Monica Mureshan. Është prezantuar në *Leksikonin e Shkrimtarëve Shqiptarë 1501-1990*, nga Hasan Hasani, në *Leksikonin Shkrimtarët Shqiptarë për fëmijë 1872 - 1995* nga Odhise K. Grillo, si dhe në librin *Portrete Shkrimtarësh* nga Demir Behluli, Prishtinë, 2002. Në maj të vitit 2013 Klubi i Artistëve dhe i shkrimtarëve të Durrësit ia ndau çmimin e karrierës për kontributin e dhënë në letrat shqipe. Jeton dhe krijon në Prishtinë.

BOTIME TË AUTORIT

1. “Puthje”, poezi, “Rilindja”, Prishtinë, 1974.
2. “Ecjet e viteve të mëdha”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë 1995.
3. “Çamarrokët e Thepores”, poezi për fëmijë, “Shkëndija”, Prishtinë 1996.
4. “Muret”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë, 1997.
5. “Morfologjia e dhembjes”, poezi, “Faik Konica”, Prishtinë, 2000
6. “Ai vjen nesër”, poezi, Qendra e Kulturës, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2007
7. “Letër nga mërgimi”, poezi, Klubi letrar “Fahri Fazliu” Kastriot 2007
8. “Letër nga mërgimi 2 “ poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot 2007
9. “Udhëdarja”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2008
10. “Thirrje e gjakut”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu” Kastriot 2008
11. “Asgjë sikur molla”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
12. “Vesa në lotin tim”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, 2009,
13. “Puthja e gozhduar”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
14. “Kashelasha në vargje”, poezi për fëmijë, “Qendra e kulturës, Kastriot, 2009.
15. “Pema e bekuar”, E përkthyer, Rumani, 2010.

16. “Bajraktarët e vatanit”, poezi satirike, Klubi letrar, ”Fahri Fazliu” Kastriot , 2010.
17. “Hijet e ndryshkura”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
- 18.”Stuhi në Kutulishte”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
19. “Posa ikte nata”, poezi, “Qendra e kulturës “, Kastriot,2010.
20. “Loja e myshqeve”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
21. ”Lumëbardhi dhe gjëma”, poezi,”Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
22. “Metafora e heshtjes”, poezi, “Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
23. ”Hyji në Prekaz”, poezi,”Qendra e Kulturës”, Kastriot,2010.
24. ”Sinorët e hinore”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot 2010
25. ”Don Kishoti dhe Rosinanti”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
- 26.”Zjarri i dashurisë”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
27. ”Kur likenet vallëzojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
28. “Ditari në vargje”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
29. “Tingujt që nuk përfundojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2010.
30. “Shtegu i mallit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
31. ”Korniza e thyer””,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, -Kastriot, 2010

32. “Zgjimi i gjëmës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
33. “Vallja mistike”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
34. ”Merre kodin”, Poezi për fëmijë, Shoqata e shkrimtarëve Kastriot, 2011
35. “ Letër atdheut” poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
36. “ Tejdrukshmëria e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
37. “ Përtej teje”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
38. “Sa afër e sa larg” , poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2011
39. “Vallja e zanoreve”, Poezi , Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
40. “Ikja e eshtrave”, Poezi për të rritur, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
- 41.”Kalorësit e mjegullave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2012
42. “Hingëllimat e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot 2012
43. “Kur pemët i ndërrojnë këmishët”. Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
44. “Mirëmëngjes Imzot”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve – Kastriot, 2012
45. “Kafshimi i mikut”, Poezi satirike, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
46. “Atje tej maleve”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve , Kastriot-2012
47. “Heshtja që del në shesh,” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot -2012

48. “Portat e shpresës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot-2012
49. “Në dhomën time gjysmë të errët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
50. “Kinse Lojë Shahu”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
51. “ Për çdo dekadë nga një baladë “, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
52. “Fusha e mëllenjave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
53. “E kujt është kjo vetmi”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
54. “Mos pyet për adresën e lumit”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
55. “ Stoli në parkun vjetër” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
56. “Urori i stralltë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
57. “Po të mos ishte fjala”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot,2012
58. “Thyerja e urave”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
59. “ Trokëllimat në gjumin e dallgëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
60. “ Në flokët e dëborës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
61. “Një grusht nostalgji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
62. “ Kur filluan të flasin njerëzit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
63. “Kur stinët kapërcejnë fshehurazi”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot,2012

64. “ Lisi në rrënjët e veta” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot 2012
65. “Eca ecëm dhe do ecim”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
66. “Fëmijët e erës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot 2012
67. “ Çast në fund të stinës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot-2012
68. “Si të flas me drurët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
69. “ Më pëlqejnë mendimet e tua”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
70. ”Andej dhe këndej kohës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
71. “Zëri i heshtjes”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
72. **“Kush i lexoi letrat prej erës”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
73. **”Fluturimi i korbave në netët pa hënë”**, “ prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
74. **“Koha e ime dhe koha e jote”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot , 2012
75. **”Diku te një baladë”**, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
76. **“Sonte çdo gjë po i përngjan lotëve”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
77. **“Ky def prej hëne”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
78. **“Pyesni zogjtë në ikje”**, Poezi , Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot 2013
79. **“ Fërfërimë gjethesh”**, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013

80. **“Refrene yjesh”**, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
81. **“Te delta e mjellmave”**, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013
82. **“Rinjohja”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
83. **“Diku në fund të një fillimi”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
84. **“Makthi i hijes”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“ Fahri Fazliu”Kastriot, 2013
85. **“Një zog prej uji”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot,2013
86. **“Asnjë fjalë nuk frymon”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014-
87. **“Daullet e një nate”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot 2014
88. **“Sytë e gurtë të erës”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
89. **“Kur dehen perënditë”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014
90. **“Fjetëm njëqind shekuj”** Prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot ,2014
91. **“Krakëllimat e natës”**,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014
92. **“Ndjekësit e enigmave”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014
93. **“Atdheu i paçmuar”**Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“ Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
94. **“Psalm i harruar”**,Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”Kastriot 2014

95. **”Për kë po bie moj kambanë”**, Poezi Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014
96. **“Mbi flokët e ullukëve”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
97. **“Menatë vijnë lejlekë”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
98. **“Loti i gotës së dehur”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
99. **”Stina asnjanëse”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
100. **“Dëneste bashkë me erën”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
101. **“Druri i pikëlluar”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
102. **“ Një grusht dashuri”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
103. **“Lëreni zërin tim”** , poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
104. **“Shi në qytetin tim”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
105. . **“Si trenat e verbër ”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
106. **“Zjarri i malli tim ”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
- 107 . **“Kur teshtinë era ”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
108. **“Mbi shpirtin e erës pagane ”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
109. **“Nëpër gjymtyrët e mjegullave ”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014

110. **“Ajo nuk erdhi sonte**, Poezi, Shtëpia Botuese
“Trend” Prishtinë, 2015

111. **“Një hënë e zhveshur”**, Poezi, Shtëpia Botuese
“Trend” Prishtinë, 2015

112. **“Nëpër plasaritjet e mureve”**, Poezi, Shtëpia
Botuese “Trend” Prishtinë, 2015

PËRMBAJTJA

Ai njeri i kishte sytë e kaltër

Cikli i parë

Deri te fundi yt i pafund	13
Kur dështon dita	15
Një pëllumb i egër	16
Nga degët e Mushmollave	17
Një shi imcak troket	19
Asgjë nuk bëjë nga urrejtja	20
Ishte koha kur njerëzit vdisnin	21
2.	22
Derdhej një lot trishtimi	23
Dy lumenj lëvizin paralelisht	24
Kthehen me gozhdët e urrejtjes	25
Një shi i rreptë po bie	26
Po si s'do të ulem	27
Kur përfundoi tregimi	28
Edhe ura vuante nga astma	29
Merr frymë si njeriu i uritur	30
Ishte një mëngjes i hidhur	31
Ai njeri i kishte sytë e kaltër	32
Mos trokitni në degët e erës	33
Hiri zgërdhihej me ironi	34
Dasmorët e përgjumur	36
Deri sa këndonte kambana	37
Shikoni se si duket skeleti im	38
Sa herë që i kërkova thonjtë	39

Nëpër plasaritjet e mureve
Cikli i dytë

Të denjë për një gllënjë fjale	43
2.	44
Dreqi e marrtë	45
Ky dëshpërim i zi	46
Ai sërish e mbushi gotën	47
Po pate kohë	48
Nëpër plasaritjet e mureve	49
Sa qenka larg pranvera	50
Këtu midis varreve lozin eshtrat	51
Nëse bëhen një grusht dhe	53
Ku zunë fill ëndrrat tona	55
Me dy duar të këputura	56
Kotet mes flokëve të mjegullave	57
Buzëqeshja e jote	59
Një ditë i përngjan njeriut	60
I lidhin gishtat e tavolinave	61
Por gjithsesi njerëzit udhëtojnë	62
2.	63
Tregimet e ngjarjeve të paqena	64
Kush e di se në cilin xhep	65
Kur e kisha pisk në jetë	66
Në sytë e tua të gështenjta	68
Dimrat në Ballkanin e trazuar	69
Një bastun e një njeri	70
Nata i ka kyçur dritat fosforeshente	71
Nën lëkurën e erës së brishtë	72

Një jastëk në fund të dhomës
Cikli i tretë

Më pëlqejnë këto pamje groteske	77
Kishte një gojë të madhe	78
Pash që nëpërmjet shirave	79
Gjuha e jonë u bë ajo gjuhë e tytave	80
Njeriu i përngjante kitarës	81
Kur kambana kullon pikëllim	82
Më shumë se njëqind vjet	83
Po kjo këmishë e fëmijërisë	84
Kur gjërat ndryshojnë në dhomën time	85
I merrte në dorë dizgjinët e mëngjesit	86
Me pikat e para të vesës	87
Një jastëk në fund të dhomës	88
Sa qenka larg sonte kjo hënë katrore	89
Nëse rastësisht ndalen të çelin lule	90
Kështu e kanë miqtë e mi	91
Ani or mik ne dimë me pritë	92

Katalogimi në botim – **(CIP)**

Biblioteka Kombëtare e Kosovës “Pjetër Bogdani”

821.18-1

Zaplluzha, Adem

Nëpër plasaritjet e mureve / Adem Zaplluzha. –
Prishtinë : Trend, 2015. – 105 f. ; 21 cm.

[Shënime për autorin] : f. 94-102

ISBN 978-9951-694-08-7